

Miquel i les seues aventures

Fa molt de temps, en una casota situada en els Urals, vivia un xiquet de deu anys anomenat Miquel i un gos de nom Bobi. No tenia pares pero ... se ho passava molt bé amb el seu gos .

Miquel era un noi que quasi sempre vestia de roig, amb un barret blau i pantalons vaquers. El gos no era molt gran, media noranta centímetres, tenia un pelatge marró i taques blanques. Era una gos fidel i ballarí.

Miquel tenia molta il.lusió de veure la neu a l'hivern. Quan poc a poc va passar la tardor, ja començà a veure flocs de neu.

Una nit, fora de la casa, bufava el vent. Va començar a fer un temporal molt fort. Mentrestant Miquel llegia el seu compte favorit "*Aventures en Himalaia*". El xiquet es va posar el pijama i se'n anà a dormir amb el seu gos.

L'endemà ja estava tot nevat i van a eixir a fer ninots de neu. Era molt divertit. Unes hores més tard, van eixir d'excursió. Es van trobar cèrvols, óssos i esquirols... El seu gos es va tragar un mosquit ... "Quina sort!!... Ell ja ha menjat!!, am la fam que tinc jo!", va dir el xiquet.

La senyora Maria, era la que tenia cura del xiquet i sempre li deia que no se'n anara molt llunt, però el jove no li feia cas perquè volia correr moltes aventures. Tan bones com les del seu llibre del Himalaia.

Bam!!

Maria aquell dia va fer sopa per a menjar i de segon, un poquet mes consistent, carn. Hi havia un plat especial per al gos...

Mentres els tres menjaven escolteren de sobte un soroll molt fort...

Bam!!

Un allau de neu va provocar l'enderroc de la vessant de la muntanya, i de sobte la porta de sa casa es va quedar barrada. No van poder eixir i tampoc cridar per demanar ajuda. No hi havia nungú. El telèfon es va quedar espantllat amb l'allau.

A Miquel se li va ocórrer una cosa, eixir per la finestra, amb la pala llevar la neu de la porta, amb el seu gos van anar-se'n fins al poble amb el trineu i cridar al

camió llevaneus i poder així netejar el camí a sa casa.

De camí al poble Miquel va veure les muntanyes nevades i els boscos frondosos. El gos es va parar perquè hi havia tanta neu que les potes se li afonaven i el xiquet va haver d'abaixar del trineu i seguir caminant. Feia molt de fred i cada vegada anavem més lentament. Els va costar quasi dos hores arribar fins al poble.

En arribar al poble buscaren a l'Agustí, el conductor del camió llevaneu. El trovaren a sa casa encenent la llar i Miquel li contà el que havia pasat.

El camí de volta a casa va ser diferent, Agustí, el conductor del camió va decidir portar a casa al xiquet i al gos. Miquel i el gos pujaren. I feren el trajecte de volta en el seu camió. El paisatge, des d'ahí dalt no pareixia el mateix. Els arbres ja no eren tan grans encara que continuaven sent igual d'espectaculars, dins la cabina del conductor no feia fred. A mes a mes, Miquel estava tant content que es ficà a cantar “ sol solet vinem a veure vinem a veure” i el Bobi feia bots d'alegria al ritme de la cançó.

Tardaren només vint minuts en arribar a casa, pero s'ho pasaren molt ve. En casa estava la senyora Maria un poquet preocupada perquè el xiquet tardava molt. Pero Miquel cridava emocionat “Maria! Maria! Quina aventura!, Quina Aventura!”

Aquell dia va ser inolvidable!

